

Det er ikke nok at udsende farvestrålende hæfter fra Socialministeriet, som man gjorde i februar måned i år under titlen: »Styring af fremtidens hjemmepleje«. Hæftet indeholdt en analyse, der på den ene side kom til det resultat, at hjemmeplejen fungerer, men på den anden side sagde, at der på en række områder er et udtalt behov for forbedringer.

Ordet fungerer er jo fint, men hvordan fungerer det med hjemmeplejen? Det er det, vi skal have frem, og ifølge utallige henvendelser, som jeg nævnte det i min indledning, fungerer det ikke for godt alt for mange steder.

Det har indtil for nylig været regeringens politik, at det kun er muligt at yde ældreomsorg fra offentlig side, men for kort tid siden udtalte statsministeren pludselig her i valgåret, at han da egentlig ikke havde så meget imod udliciteringer på dette område.

Igen kan man så spørge: Er disse statsministertanker andet end nye luftkasteller, eller vil Socialdemokratiet for alvor acceptere udliciteringer på området, og hvilke initiativer vil socialministeren tage i den anledning? Det er interessant at få socialministerens kommentarer til dette.

Besvarelse

Socialministeren (Karen Jespersen):

Jeg vil gerne begynde med at citere fra en forside fra Jyllands-Posten fra den 16. oktober i år, hvor overskriften lød: »Danmark er i top med hjælp til ældre«. I artiklen stod der bl.a.: »Danmarks ældre får langt mere pleje og har betydelig bedre boligforhold end pensionister i både Norge og Sverige. Det viser den hidtil mest omfattende undersøgelse af ældreomsorgen i Skandinavien.«

Det er ikke en subjektiv vurdering fra et regeringsmedlem, der er helt vild for at give et skønmaleri af dansk ældreomsorg. Det er et anerkendt norsk socialforskningsinstitut, der har lavet den sammenligning. Og det er vel at mærke Norge og Sverige, vi bliver sammenlignet med, lande, som man må gå ud fra er nogle af dem, der i øvrigt har en af de bedste former for ældreomsorg.

Det glædede mig at læse den vurdering, men det skal selvfølgelig ikke få mig til at hvile på nogen som helst laurbær, for det er jo fuldstændig rigtigt, at der er et serviceområde, der heder hjælp til ældre, som ikke på alle måder fun-

gerer et hundrede procent optimalt, og det er selvfølgelig vores opgave som politikere at sørge for, at det kommer til at fungere endnu bedre, end det allerede gør.

I undersøgelsen kunne man også læse, at vurderingen var, at en af grundene til, at dansk ældrepolitik fungerer godt, er, at der er en klart formuleret politik på området, som er blevet fastholdt over en årrække, og som har indebåret en stærk vilje til ændringer og moderniseringer.

Man kan sige, at den klart formulerede ældrepolitik går ud på, at alderdom ikke er nogen sygdom, og på at holde op med at se på de ældre som én stor masse, der kun har det til fælles, at de har problemer, og at de skal hjælpes. Man skal i stedet for se på de ældre som mennesker med mange ressourcer, som skal hjælpes til at leve et aktivt, selvstændigt liv, men samtidig selvfølgelig også som en gruppe af mennesker i samfundet, hvor der er relativt mange svagtstillede, der har brug for hjælp fra det offentlige.

Det er den politik, der blev knæsat med ældreboligloven i 1987. Man må sige, at der siden er sket utrolig meget på hele ældreområdet, hvor standarden og kapaciteten – altså både antallet af ydelser og kvaliteten af ydelserne – er blevet væsentlig forbedret.

Da Nyrupregeringen kom til i 1993, var det en målsætning, at man skulle gøre en særlig indsats for de svage ældre, og det kom bl.a. til udtryk i den nye lovgivning i 1995, hvor der blev lavet særlige regler, der skulle tilskynde kommunerne til at bygge plejeboliger og moderne plejehjem til de svagt stillede ældre. Det vil sige ældreboliger, hvor man samtidig fik den tryghed med personale døgnet rundt og anden form for hjælp og omsorg, som vi kender fra de traditionelle plejehjem.

Denne forbedring af loven ser ud til at have virket. I hvert fald er det sådan, at antallet af plejeboliger og moderne plejehjem er øget ganske mærkbart i de senere år. Fra 1993 til 1997 er antallet vokset fra 47.720 til 49.047 boliger, og hvis man ser på tilvæksten år for år, er den også klart højere i disse år, end den var, før Nyrupregeringen kom til, hvor der blev bygget betydelig færre plejehjemspladser om året, end det nu er tilfældet. Det er jo en soleklar forudsætning for, at vi kan komme presset på plejehjemmene til livs, sådan at man får en plejehjemsplads stort set uden ventetid, når man har brug for den.